

holdning og inventar normalt af 2 taksatorer, udpeget af henholdsvis den fratrædende og den tiltrædende apoteker. I tilfælde af uenighed kan uoverensstemmelserne i henhold til lovens § 23, stk. 5 og 6, afgøres ved voldgift. Det forudsættes, at salgsværdierne også ved nedlæggelse af et apotek skal fastsættes ved taksatorer, idet dog den ene taksator udpeges af apotekerfonden i stedet for af den tiltrædende apoteker, hvorimod det ikke skønnes rimeligt, at spørgsmålet om, i hvilket omfang den pågældende apoteker kan få sine herved konstaterede tab dækket af apotekerfonden, kan forlanges henvist til voldgift.

Til § 1, pkt. 6 og 7.

Efter de for tiden gældende bestemmelser — som, bortset fra nogle mindre væsentlige ændringer fra 1953, blev udfærdiget i 1950 med hjemmel i den dagældende apotekerlovs § 14, jfr. § 25, stk. 2, i apotekerloven af 1954 — skal der ved ethvert apotek principielt være etableret vagt, såvel om natten som på søn- og helligdage, enten således at apoteket altid er umiddelbart tilgængeligt for ekspedition, eller ved at publikum ved henvendelse til apoteket er i stand til at blive bekendt med, hvor den vagthavende farmaceut bor eller opholder sig, således at den pågældende kan tilkaldes til ekspedition. I byer, hvor der findes to eller flere apoteker, og hvor der er etableret enten vagtskifteordning mellem apotekerne eller — som i hovedstaden — en ordning med faste vagtapoteker, har man dog lempet denne vagtforpligtelse, således at kun et enkelt eller enkelte af apotekerne skal have nat- og helligdagstjeneste.

Den siden 1950 stedfundne udvikling har imidlertid ført med sig, at yderligere lempelser i apotekernes vagtforpligtelser må anses for påkrævet. De indhøstede erfaringer viser for det første, at muligheden for at blive ekspederet på et apotek udenfor de almindelige åbningstider, navnlig for landapotekernes vedkommende, udnyttes i meget ringe omfang af publikum. Dernæst viser undersøgelser, foretaget på enkelte apoteker landet over, at de indkøb, der foretages på apotekerne udenfor de almindelige åbningstider, for den ganske overvejende dels vedkommende må anses for at være af en sådan karakter, at indkøbene uden gene for det medicinforbrugende publikum kunne have været udskudt til næste dag. Herved må også tages i betragtning, at ifølge apotekerlovens § 44, stk. 2, er det læger tilladt i deres praksis at medtage og benytte lægemidler i det omfang, hvori de er nødvendige for behandling af patienterne, indtil patienterne selv kan fremskaffe lægemidlerne fra et apotek.

Hertil kommer, at den med vagterne forbundne byrde samtidig er vokset betydeligt for apotekerne, navnlig fordi det i de senere år har været forbundet med betydelige vanskeligheder — især for de mindre landapoteker — at skaffe den fornødne farmaceutiske medhjælp. Denne mangel på farmaceutisk arbejdskraft har resulteret i, at sundhedsstyrelsen for flere apotekers vedkommende har måttet dispensere i henhold til den nugældende bestemmelse i apotekerlovens § 24, stk. 2, således at disse apoteker for kortere perioder kan drives uden farmaceutisk medhjælp. Det siger imidlertid sig selv, at en sådan tilstand i det lange løb ikke kan opretholdes, idet den medfører, at en apoteker, der ikke har farmaceutisk medhjælp, altid — d. v. s. også om natten og på helligdage — vil være bundet til sit apotek; det kan herved oplyses, at det af hensyn til sikkerheden ved apotekets ekspeditioner er nødvendigt, at der altid — herunder også under vagterne — er farmaceutisk uddannet personale til stede ved ekspeditionerne. Den bestående ordning medfører således, at en meget betydelig del af det farmaceutiske personales arbejdskraft beslaglægges af vagterne, idet farmaceuter, som i henhold til den gældende overenskomst mellem apotekere og farmaceuter har fået pålagt vagtforpligtelser, har ret til at få en del af den tid, der er medgået til vagttjenesten, afkortet i den normale dagtjenestetid.

Da det efter det i foranstående anførte må antages, at en indskrænkning af apotekernes pligter til nat- og helligdagsvagter på den ene side vil kunne gennemføres uden nævneværdig gene for befolkningen og på den anden side vil medføre betydelige fordele navnlig i arbejdsmæssig henseende for apotekerne, idet der derved vil blive åbnet mulighed for en mere hensigtsmæssig anvendelse af den farmaceutiske arbejdskraft, foreslår man apotekerlovens § 24, stk. 2, ændret således, at sundhedsstyrelsen i noget videre omfang end hidtil kan give tilladelse til, at et apotek drives uden farmaceutisk medhjælp, idet man med den foreslåede formulering af bestemmelsen navnlig tilsigter, at tilladelse kan gives for noget længere tidsrum, end det med den nuværende formulering har været anset for muligt. — Samtidig foreslås § 25, ændret således, at yderligere lempelser i apotekernes vagtforpligtelser kan finde sted; ifølge den nugældende ordlyd af § 25, stk. 2, må det nemlig antages, at sådanne yderligere lempelser kun kan finde sted med hensyn til apoteker, der ligger i områder, hvor der er 2 eller flere apoteker. Den foreslåede formulering af § 25 tager i øvrigt sigte på at tilvejebringe en mere smidig ordning vedrørende apotekernes åbningstider. Man har herved bl. a. haft for øje, at der i Sverige